

Arrest

nr. 340 516 van 4 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Zennevallei op 26.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd van ambtswege afgevoerd sinds 15.04.2024.

☐☐ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de

Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3.5°;

Betrokkene werd door België met sis-seining (*) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

☐☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.03.2022 werd bij beslissing van 22.08.2023 als niet ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd

Betrokkene verklaart op 26.01.2026 aan de politie dat hij reeds 6 jaar in België verblijft en dat hij werkzaam is bij een kippenbedrijf.

Betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 6 jaar precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart op 26.01.2026 aan de politie niet terug te kunnen keren naar zijn herkomstland omwille van familiale problemen maar geeft hierover geen verdere uitleg.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een vrouw in België. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene werd van ambtswege afgevoerd sinds 15.04.2024.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 11.03.2024 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13qq) aan betrokkene meegedeeld. Betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.03.2022 werd bij beslissing van 22.08.2023 als niet-ontvankelijk verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart op 26.01.2026 aan de politie niet terug te kunnen keren naar zijn herkomstland omwille van familiale problemen maar geeft hierover geen verdere uitleg.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een vrouw in België. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Luidens de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4. De voorwaarde van het ernstig middel

4.1. Uiteenzetting

Verzoeker voert het volgende middel aan:

- *“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*
- *Schending van artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen*
- *schending van artikelen 8 EVRM*
- *schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie*
- *de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.”*

A. In rechte

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid^d.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op het privé en familielevens.

Uit een vaste rechtspraak van het EHRM, moet de analyse van de inmenging in het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld worden.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familielevens en het hogere belang van de kinderen:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

Meneer J. heeft een duurzame relatie met Mevrouw S. A., van Belgische nationaliteit. Zij waren samen een bus aan het wachten op het moment van de arrestatie van de eiser.

Ze zijn al negen maanden samen en wonen samen te Enghien.

Verwerende partij beschouwt in haar beslissing, dat er geen familielevens bestaat tussen de eiser en zijn partner:

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een vrouw in België. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinslevens in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

De bestreden beslissing is dubbelzinnig maar blijkt, in hoofdorde, te bestreden dat er sprake zou zijn van een familielevens en, ter onderschikte orde, dat een inmenging evenredig zou zijn.

De eiser is verbaasd dat de verweerder beweert dat de eiser en zijn partner niet samenwonen. Deze bewering lijkt een conclusie van de verweerder te zijn die niet op objectieve gegevens is gebaseerd. De eiser woont in Enghien met zijn partner. Toen hij haar ontmoette, leefde zij op straat en konden zij samenwonen. Mevrouw A. is van mening dat de eiser haar van de straat heeft gehaald.

Volgens het EHRM, mag feitelijke liefderelatie tussen een koppel die niet getrouwd is, toch vallen onder het begrip van familielevens. Het Europees Hof heeft inderdaad reeds benadrukt:

« La Cour rappelle que le concept de « vie familiale » visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage, mais peut englober d'autres relations de facto (voir, parmi beaucoup d'autres, Marckx c. Belgique, 13 juin 1979, § 31, série A no 31 ; Keegan c. Irlande, 26 mai 1994, § 44, série A no 290 ; Kroon et autres c. Pays-Bas, 27 octobre 1994, § 30, série A no 297-C ; X, Y et Z c. Royaume-Uni, 22 avril 1997, § 36, Recueil des arrêts et décisions 1997-II, et Emonet et autres c. Suisse, no 39051/03, § 34, CEDH 2007-XIV). Pour déterminer si une relation s'analyse en une « vie familiale », il peut se révéler utile de tenir compte d'un certain nombre d'éléments, tels le point de savoir si les partenaires cohabitent, la durée de leur relation, la question de savoir s'ils ont, d'une quelconque manière, par exemple en ayant des enfants ensemble, démontré leur engagement l'un envers l'autre ».

In dit geval bestaan er sterke banden tussen de verzoeker en zijn partner, die verband houden met de kwetsbaarheid van mevrouw A., die een moeilijk verleden heeft, op straat leefde en daar sinds een conflict met haar huisbaas op 1 februari 2026 opnieuw terecht is gekomen. Zij wordt tijdelijk ondergebracht door een kennis van de verzoeker.

De verzoeker biedt zijn partner sociale en emotionele stabiliteit. Er bestaan bijgevolg afhankelijkheidsbanden die onverenigbaar zijn met een zelfs tijdelijke verwijdering van de verzoeker naar zijn land van herkomst om een terugkeerbevel op te heffen.

Deze elementen vormen volgens het Hof relevante criteria om te beoordelen of er sprake is van een beschermd gezinsleven.

Volgens het EHRM in haar arrest Strand Lobben en andere t. Noorwegen (nr 37283/13 van 10 september 2019):

« la recherche de l'unité familiale et celle de la réunion de la famille en cas de séparation constituent des considérations inhérentes au droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8. Par conséquent, toute autorité publique qui ordonnerait une prise en charge ayant pour effet de restreindre la vie de famille est tenue par l'obligation positive de prendre des mesures afin de faciliter la réunion de la famille dès que cela sera vraiment possible (K. et T. c. Finlande, précité, § 178) ».

Verzoekende partij stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing niet aanwijst welke doelstelling zij verdedigt door de eiser te verwijderen terwijl er een familie en privéleven is en in welke maat is zijn verwijdering noodzakelijk om dit doet te bereiken.

Zij moet in die maat ook rekening houden met het feit dat de beslissing samengaat met een inreisverbod van twee jaar. Zelf als het inreisverbod niet verwezen in huidige procedure, maakt zij deel van de juridische en administratieve situatie van de eiser. Het arrest Kolonja t/ Griekenland van 19 mei 2016 (49441/12) heeft ook rekening gehouden met het feit dat de eiser in die zaak het voorwerp maakt van een inreisverbod om te concluderen dat er sprake was van een onevenredige inmenging in het recht op familieleven (§57).

Zelf als er geen negatieve verplichting zouden zijn, quod non, heeft de staat in bepaalde omstandigheden echter ook een positieve verplichting om het gezinsleven van het individu te beschermen.

Uit het arrest Kroon tegen Nederland van 27.10.1994 en het arrest Chavdarov tegen Bulgarije van 21.12.2010 (nr. 3465/03) blijkt duidelijk dat de staat een positieve verplichting heeft om de familieband te beschermen door deze wettelijk te erkennen en de ontwikkeling ervan aan te moedigen.

Indien zou worden geoordeeld dat de staat geen negatieve verplichting heeft om zich te onthouden van inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, moet worden opgemerkt dat verweerder in de bestreden beschikking geen belangenafweging heeft gemaakt die tot de conclusie zou leiden dat er een positieve verplichting bestaat om het bestaande privé- en gezinsleven te beschermen.

Verwerende partij wijst inderdaad niet aal welk belang zij strijft en in welke maat de beslissing evenredig en noodzakelijk is om dit doel te bereiken.

Aldus heeft zij artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens geschonden alsmede haar verplichting om verzoeksters situatie zorgvuldig te onderzoeken alvorens een besluit tot verwijdering te nemen, zoals richtlijn 2008/115 inzake terugkeer vereist, in het bijzonder het artikel 5.”

4.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij in eerste instantie een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk maken.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit niet het geval is.

Volgens verzoeker is deze beoordeling niet correct. Hij betoogt dat ten onrechte wordt gesteld dat hij en zijn partner niet samenwonen, terwijl zij al negen maanden samenwonen in Edingen. Een feitelijke liefdesrelatie tussen een koppel dat niet getrouwd is kan volgens de rechtspraak van het EHRM toch vallen onder de notie gezinsleven, zo stelt hij. Verzoeker wijst erop dat zijn partner op straat leefde, en dat hij haar sociale en emotionele stabiliteit biedt, zodat er afhankelijkheidsbanden bestaan die onverenigbaar zijn met zelfs een tijdelijke verwijdering van verzoeker. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de identiteitskaart van mevrouw S.A., een verklaring waarin zij op vraag van verzoeker aan diens advocaat schrijft dat zij sedert 9 maanden een koppel zijn, dat verzoeker haar heeft geholpen van de straat af te geraken en dat zij willen trouwen, zelfs in het gesloten centrum als dat nodig zou zijn. Verder worden drie foto's bijgevoegd van verzoeker en mevrouw S.A. en een medisch attest van 1 februari 2026 met betrekking tot mevrouw waarin wordt gesteld dat zij heeft verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een daad van agressie.

Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat een beschermenswaardig gezinsleven niet noodzakelijk een huwelijk veronderstelt -de verwerende partij beweert dit overigens ook niet- moet hij wel aantonen dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven tussen beide partners (cf. EHRM 2 juni 2020, Azerkane/Nederland, §65). De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoeker beweert, maar op geen enkele manier aantoonde dat hij samenwoonde met S.A. Verder kunnen noch de verklaring van S.A., die duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft, noch de drie foto's waarop beiden staan afgebeeld worden beschouwd als een objectief (begin van) bewijs van een effectief beleefd daadwerkelijk gezinsleven. Er valt niet in te zien hoe het voorgelegde medisch attest met betrekking tot mevrouw daar anders over zou kunnen doen denken. Dat er sprake zou zijn van een effectief gezinsleven waarin afhankelijkheidsbanden spelen die zelfs een tijdelijke terugkeer in de weg zouden staan is, bij gebrek aan objectief bewijs dat verzoekers verklaringen en die van zijn vermeende partner zou kunnen ondersteunen, dus niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont op het eerste gezicht dan ook niet aan dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of -bij uitbreiding- in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft dan ook geen belang bij zijn verdere betoog over de positieve verplichting die op de verwerende partij zou rusten of de onevenredige inmenging in het recht op een gezinsleven.

4.3. Aangezien het enige middel geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, moet het in zijn geheel als niet ernstig worden afgedaan.

5. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. WIJNANTS